Pink
jaargang 31 nummer 1 – maart 2011

Homo-activist gaat niet met pensioen

Dalesprijs voor Clem Bongers

Elk jaar wordt vanuit de gemeenschap in Nijmegen en omstreken een persoon of een groep gekozen voor de *Burgemeester Dales prijs*. Ook dit jaar weer.
Van belang bij de keuze uit de genomineerden is dat de laureaat op ondubbelzinnige en zeer persoonlijke wijze een bijdrage geleverd heeft aan het bevorderen van Artikel 1 van onze Grondwet. Eenvoudig gezegd betreft het principe van gelijke en gelijkwaardige behandeling ongeacht afkomst, geslacht en levensovertuiging.
Het Bestuur van het COC heeft in de persoon van Oot Kerkhoven, secretaris COC Nijmegen, op 28 januari 2011 de prijs aan Clem Bongers uitgereikt.
Deze toekenning heeft zijn fundament in Clem's inzet voor de homo-emancipatie, maar evenzeer in zijn vele andere initiatieven door alle jaren heen.

Clem, welke bijzondere reacties heb je naar aanleiding van de toekenning van de prijs ontvangen?
"Wat me erg getroffen heeft is de stroom aan kaartjes, bloemen en mails, die ik in de afgelopen week heb ontvangen. Deze kwamen van gemeentelijke instanties, mensen uit de regio en van mensen uit alle windstreken en ook van familie, die natuurlijk trots op je is. Erg verrassend is dat overal waar je komt mensen er weet van hebben. Het is een niet aflatende stroom, die als een warm bad voelt en nog nageurt uit de bloemboeketten hier op de tafels."

De prijs is een erkenning voor het vele werk, dat je verzette in de afgelopen jaren. Zou je kunnen zeggen, dat het in jouw geval als een 'oeuvreprijs' op te vatten is?
"De toekenning van de prijs is zeker een vorm van erkenning. Ik heb het genoegen gehad de prijs, vijftien jaar geleden ingesteld (1996), als voorzitter COC Nijmegen vijf keer te mogen uitreiken. Later heb ik zelf kandidaten uit de Nijmeegse gemeenschap bij de jury voorgedragen. Ook dit jaar heb ik een kandidaat aangemeld en toen men mij belde, dacht ik dat mijn kandidaat het geworden was. Maar nee hoor, ik was het tot mijn grote verbazing zélf. Dan moet je wel even omschakelen, gewend als je bent de prijs aan anderen te mogen overhandigen.
Ik kan wel bedenken welke projecten uit het verleden de basis voor die keuze zijn geweest. Naast emancipatie via theaterprojecten, bestuurswerk en acties voor roze Nijmegen verricht ik ook werkzaamheden voor stichting Gast; ten behoeve van uitgeprocedeerde asielzoekers Dit zijn allemaal onderwerpen waar ik me zeer betrokken bij voel."

Welke projecten houden je op dit moment bezig?
"Ik denk daarbij allereerst aan de Roze Loper, die binnenkort weer toegekend gaat worden voor homovriendelijke zorgcentra in Nijmegen. Daarnaast ben ik actief in de theaterstichting 'Gray' met het actuele thema homoseksualiteit en dementie. We gaan vanaf april 2011 optreden in zorgcentra, bij COC's en opleidingen met de voorstelling "Ik weet het nog heel goed...". Verder zet ik me in voor projecten als 'Veilige Haven' die ondersteuning bieden aan allochtone lesbische en homojongeren. Dat betekent het stimuleren van bewustzijn rond de noodzaak van een andere aanpak dan de Westerse manier waarop we naar zaken kijken.
Ook het werk van adviescommissie homo-/lesbisch beleid ligt me na aan het hart. het is van groot belang dat via de adviescommissie het roze geluid in het Nijmeegse gemeentelijke beleid gehoord blijft. Als oudste roze stad ben je dat minstens aan je leeftijd verplicht. Kortom er valt nog veel werk te verzetten."

De Burgemeester Dalesprijs voor Clem Bongers inspireerde Pop-Up kunstenaar Kees Moerbeek tot bovenstaande 'montage'.

Hoe was de benadering vanuit de pers naar aanleiding van je prijs?
"Natuurlijk was men vooral geïnteresseerd in mijn activiteiten binnen de projecten die ik net noemde. Ik gaf een interview aan De Brug, waarbij men vooral het accent op homoseksualiteit en ouderen legde. Op Nijmegen 1 is de prijsuitreiking als nieuws-item uitgezonden.
Mooi is ook dat het programma Hallo' van TV Gelderland aandacht besteedde aan het Regenboog rollator project en daarmee aan het emancipatoire aspect van deze Burgemeester Dales prijs besteedde."

Denk je, dat de prijs deuren voor nieuwe initiatieven voor je zal openen?
"Er zitten nog wat plannen in de koker. Eén idee is om de Regenboogrollator, die vorig jaar door drie CMVstudenten van de HAN is ontwikkeld bij omroep Max te propageren. De Seniorenraad in Enschede heeft belangstelling voor het *Roze Loper project*. Binnenkort zal in Almelo het woonzorgcentrum 'Friso' het certificaat van homovriendelijk beleid ontvangen en bestaat er ook elders in Nederland belangstelling voor dit project. Kortom ook bestaande projecten zullen nog naar andere regio's uitgebreid worden. Dat vergt nogal wat inzet."

Onder ouderen fungeer je al als boegbeeld, maar met welke accenten naar de toekomst toe zou je als rolmodel voor jongeren te boek willen staan?
"Ik zou homo- en lesbische jongeren vooral op hart willen drukken zich ervan bewust te zijn dat verworven posities permanent opnieuw 'bevochten' moeten worden. Dat blijft noodzakelijk. We zijn met het 40jarig bestaan van het COC-Nijmegen natuurlijk erg in het publicitaire voordeel. Ik zou jongeren willen zeggen: wees je bewust van het bijzonder gunstige van initiatieven als DITO, ouderen- en onderwijsprojecten. Dit voor het 'nageslacht' te behouden en uit te breiden, vergt een voortdurende inspanning. Daarvan word je je steeds meer bewust, wanneer je ook naar andere minderheden in onze samenleving kijkt zoals bijvoorbeeld gehandicapten, kleine mensen en andere groepen."

Wat vond je van het juryrapport, de laudatio, kortom het hele festijn?
"Het kwam zeer aangenaam over. Leuk was dat Oot Kerkhoven in haar toespraak opende en sloot met haiku's. Dat was een mooie verwijzing naar de tijd dat ik als voorzitter de vergaderingen opende met gedichten.. De ovatie en het scanderen van mijn naam heb ik als zeer aangenaam ervaren. Bovendien was het of via het beeld van Ien Dales haar geest over het geheel zweefde. Zij was voelbaar aanwezig. Dat was des te leuker, omdat ik haar als inspirerende persoon van dichtbij heb mogen meemaken. Dit gevoel werd nog versterkt toen Burgemeester Thom de Graaf in zijn toespraak Ien Dales nog eens aanhaalde. Het was geweldig fijn dat mijn partner Jac, familie en zoveel vrienden aanwezig waren."

Welke Nijmeegse initiatieven in de emancipatie liggen er volgens jou nog braak?
"Ik zou daarin drie belangrijke projecten willen noemen. Ten eerste zou men op de basisschool al vertrouwd moeten worden gemaakt met de diversiteit in seksuele geaardheid, zodat men op latere leeftijd zich daarover niet meer verwonderen zal. Dit kan een duidelijke vergroting van de tolerantie teweegbrengen. Het is fantastisch dat het COC daar al aan begonnen is.
Ten tweede de acceptatie van *transgenders* door hen zelf en in hun omgeving. Tot slot het grote 'project' van de multiculturele samenleving. Het gaat daarbij onder andere om initiatieven als het masterplan van Tandem om homoseksualiteit in allochtone kringen bespreekbaar te maken. In dit verband is ook de voorstelling van theatergroep AanZet belangrijk als middel om homoseksualiteit in het voortgezet onderwijs bespreekbaar te maken. Dat is allemaal geheel in de geest van de prijs en zijn naamgeefster. We moeten voor de positie van minderheden blijven opkomen, de meerderheid zal dat namelijk niet gauw voor ons doen."

[RC]

Pink is een uitgave van COC Nijmegen

Hoofdredactie
Bart van Dam

Opmaak
IS-Ontwerp / Ingrid Sewpersad

Redacteuren
Rogier Crijns, Joost Hermus, Michel Kiel, Marc van Unen, Ilai Jess, Kevin Nanlohy

Medewerkenden
John van den Broek, Sander Hagenbeek, Cees van der Pluijm, Henk Beerten, Tom Huntink, Herman Janssen, Clem Bongers

Drukwerk & Distributie
Benda – Wijchen

Redactieadres
In de Betouwstraat 9
6511 GA Nijmegen
info@cocnijmegen.nl

advertentie

Oproep + Oproep + Oproep + COC Nijmegen 40 jaar + Oproep + Oproep + Oproep

Dit jaar, 2011, bestaat COC Nijmegen 40 jaar. Een moment om te vieren. Tevens een moment om te herdenken.

Zo herdenken we op 4 mei de mensen die tijdens de Tweede Wereldoorlog zijn gesneuveld omdat ze anders dachten, anders waren. Zigeuners, Joden, homoseksuelen, verstandelijk gehandicapten. Een belangrijke gebeurtenis die wij nooit mogen vergeten.

Ook gedenken we de mensen die in dezelfde periode en daarna, het COC hebben opgericht. Een aantal van hen is inmiddels niet meer onder ons, maar zonder hen, was het COC er niet geweest, en waren de rechten en de integratie van homoseksuelen wellicht nog niet zover ontwikkelt als nu het geval is.

Op 4 mei 2011 willen we vanuit COC Nijmegen in zoveel mogelijk randgemeenten een kranslegging ter nagedachtenis aan hen die gevallen zijn tijdens en na de oorlog, en de mensen die belangrijk zijn geweest voor de homobeweging.

Afgelopen jaren hebben vrijwilligers namens COC Nijmegen geparticipeerd tijdens de kranslegging in Nijmegen, Druten, Beek en Wijchen. Waarvoor onze hartelijke dank!

Dit jaar willen we nog meer gemeenten proberen te bereiken. Daar hebben we jou voor nodig!
Heb je interesse om met iemand, of alleen (mag ook, hoeft niet), namens het COC Nijmegen, deel te nemen aan de kranslegging in je eigen gemeente, of in een andere plaats, laat het dan horen!

Je kunt een mailtje sturen met je naam naar: tjeu@cocnijmegen.nl.

Herdenken is belangrijk, ook in een jaar dat we feest vieren vanwege ons 40 jarig bestaan.

COC NIJMEGEN 40 JR 1971-2011

Petje af voor de voorzitter

Afscheid Herman Janssen

De scheidend voorzitter van COC Nijmegen is niet in een gat gevallen. Hoewel menig oud-voorzitter hem een grote toekomst voorspelt in het advieswerk, al dan niet op het terrein van homo-emancipatie, zegt Herman Janssen het rustig aan te willen doen. Hij heeft een vriend en wil daar graag zijn tijd mee delen. Eigenlijk is dat het mooiste nieuws dat tijdens de afscheidsavond in De Lindenberg te horen was.

Een aantal bekende Nijmegenaren voerde het woord tijdens het afscheid van Herman. Spreekstalmeester Cees van der Pluijm leidde het geheel op ludieke wijze in goede banen en introduceerde artiesten als Knight & Honey, de groep van Jos de Ridder, die de Voorronde in Nijmegen voor het COC Songfestival won en in de Finale een eervolle derde plaats behaalde. Het nummer bleek een schot in de roos, want het gaat over een afscheid na een heftige relatie. Maar ook Erik Derks die een dag later zijn eigen show in de Lindenberg had, bracht enkele gevoelige liedjes ten gehore.
Vice voorzitter van COC NL, Wouter Neerings, maakte duidelijk dat op het landelijk kantoor van het COC men een zucht van verlichting slaakte toen het nieuws van het afscheid van Herman hen ter ore kwam. Herman was een luis in hun pels. Wouter Neerings vindt het logisch dat Herman landelijk actief wordt. En daarvoor hoeft hij niet eens naar de grachtengordel te verhuizen. Oud voorzitter van COC Nijmegen én COC NL, Henk Beerten, stak tevens de loftrompet over Herman. Hij refereert aan alle projecten van de activistische voorzitter, maar is tevens bezorgd over het verdwijnen van Villa Lila en de beperkte zichtbare aanwezigheid van de scene in de stad en horeca. Bestuurscollega en oud-voorzitter Peter van Loon spreekt over de prettige samenwerking in hun bestuursperioden. Hij is wel kritisch over de ontwikkelingen in Nijmegen. Nu hij in Maastricht woont, kijkt hij op een afstand naar de zaken hier. Nijmegen heeft een rijk geschakeerde homobeweging, maar je mag niet klakkeloos aannemen dat dit vanzelfsprekend zo blijft.
Met het sluiten van Villa Lila gaan alle werkgroepen op zoek naar hun eigen plek of andere oplossing. De samenhang en samenwerking dreigt verloren te gaan. Toch heeft hij er vertrouwen in dat het een en ander opgelost wordt. Gewoon omdat hij vertrouwt op de creativiteit van de beweging. Met deze aanmoediging en waarschuwing bezweert hij het ongenoegen.
De kwestie over de huisvesting van de toekomstige homo-/lesbische of HLBGQT beweging steekt dus hier en daar duidelijk boven het feestgedruis uit. Over de mediationpogingen wordt geen nieuws verschaft. Blijkbaar wordt er nog gesproken waarover men eigenlijk een overeenkomst wil bereiken. Opvallend is wel dat behalve een oud-pennningmeester van het COC, er geen bestuursleden van Villa Lila bij het afscheid van de COC voorzitter aanwezig waren.

[BvD]

Herman Janssen gaat het rustig aan doen. Hij heeft een vriend en wil daar graag zijn tijd mee delen. Eigenlijk is dat het mooiste nieuws dat tijdens de afscheidsavond te horen was.

10 jaar homohuwelijk

Om het 10 jarig bestaan van het homohuwelijk te vieren zoekt COC Nijmegen getrouwde mannen- en vrouwenstellen.

Samen met hen wil het COC een bruidstaart aanbieden aan wethouder Floris Tas. Dit zal gebeuren op het Nijmeegse stadhuis. Het belooft een heel fotogeniek evenement te worden.

Belangstellenden kunnen zich melden bij Jos klaassen via josklaassen@scarlet.nl

Cees van der Pluijm
v/h de shakespeareclub

MOMENTEN – 2

1957

Vijfhonderd meter was het hemelsbreed
Een handkar was voldoende voor het huisraad
En jij mocht zittend mee, wat zat je plat

Fijn bonkend op de bodem met je gat
Een kind van drie dat naar een ander huis gaat
En de gemeentegrens zelfs overschreed

't Was net iets groter; 't lag er bijna naast
't Was meer verplaatsen dan verhuizen haast

Maar Barneveld werd Apeldoorn die zomer
Je weet nog dat het warm was: almaar lomer
Werd ieder ritje hotsend uitgezeten

Ook wees men naar de hemel, stomverbaasd
Om wat je later nooit meer zou vergeten:
Zo'n Sputnik was wel kostje voor een dromer...

Life is a cabaret ... PINK KUNST

Er zijn van die films die je gezien hebt maar die in de loop van de jaren in je geheugen verschrompelen tot een paar scènes. Meestal zijn dat dan ook nog scènes die keer op keer overal te zien zijn. Cabaret, de film van Bob Fosse uit 1972 is er zo een voor mij. Iedereen kent Liza Minelli in de rol van Sally Bowles, en dan met name van het nummer *Bye bye, mein lieber Herr*. We weten ook dat het verhaal speelt in de jaren 30 van de vorige eeuw, in Berlijn. Ook toen al een vrijplaats waar tolerantie, vrijheid en decadentie welig tierden.

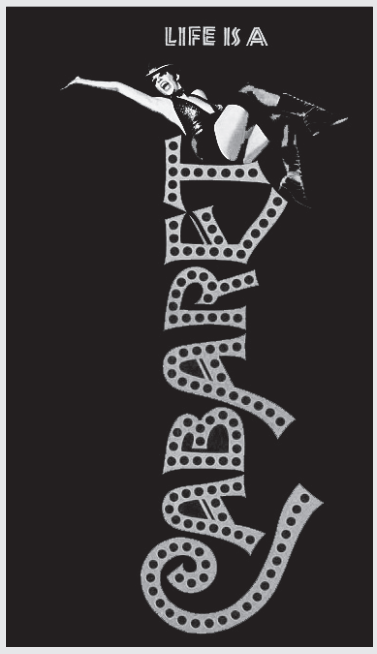

Het verhaal is universeel, het gaat om de liefde en hoe de betrokkenen zelf en de omgeving daar mee omgaan. Sally Bowles, cabaret danseres in de Kit Kat Club, wordt verliefd op de biseksueel Brian Roberts (Michael York). De rijke playboy, baron Max (Helmut Griem), krijgt de volle aandacht van zowel Sally als Brian.
Belangrijker dan de relatie tussen deze drie mensen is de achtergrond waartegen het verhaal zich afspeelt. Het nazisme komt op, en de tolerantie die sterk tot uiting komt op het toneel in de Kit Kat Club, staat steeds meer onder druk. Het antisemitisme sluipt het verhaal binnen, maar de hoofdrolspelers hebben het lang niet in de gaten. Of ze negeren het, want ze hebben het veel te druk met hun dagelijkse beslommeringen. Ze moeten het hoofd boven water houden.
Fritz Wepper (gespeeld door Frits Wendel die we kennen van de Duitse serie Derrick waar hij de assistent van Horst Tappert speelt) wordt verliefd op de dochter van een rijke joodse ondernemer. Nu is hij zelf ook jood maar hij heeft dat laten veranderen in zijn paspoort toen hij naar Berlijn kwam. Nu kan hij pas met haar trouwen als hij zijn identiteit weer laat aanpassen.

Kort geleden kreeg ik de dvd van deze prachtige film, en hij heeft grote indruk op mij gemaakt. Niet alleen door de natuurlijke manier waarop homo- en biseksualiteit een rol spelen, maar vooral door de prachtige teksten en de indringende scènes. Ik noem er twee, en de rest moet u vooral zelf bekijken.

Brian en Max rijden in de limousine van Max (met chauffeur natuurlijk) door een oer Duits landschap. Ze stoppen bij een café. Het is mooi weer en iedereen zit buiten in het zonnetje. Op de achtergrond de glooiende weiden en aan de tafeltjes wordt gedronken en gelachen. Kinderen spelen op de achtergrond. Max en Brian kijken elkaar verliefd aan. In de film is dit de eerste keer dat je zeker weet dat ze iets met elkaar hebben. Dan klinkt een frisse jongensstem op de achtergrond. In beeld de klassieke, blonde arische jongen die een lieflijk lied aanheft. Het publiek luistert aandachtig. De camera zoemt uit en langzaam wordt duidelijk dat hij van de Hitlerjugend is. Ondertussen worden zijn stem en zijn gezichtsuitdrukking steeds fanatieker. Langzaam zie je de mensen op het terras het fanatisme overnemen. Het fanatisme groeit met elke strofe tot iedereen op het terras opstaat en de Hitlergroet brengt. Op een man na, een oude man die meewarig het hoofd schudt. Hij heeft het allemaal al gezien. Door deze man zien we dat het verkeerd gaat. De scène vind ik om kippenvel van te krijgen.

De tweede scene die mij raakte was het lied *If you could see her through my eyes*. In de Kit Kat Club verschijnt de spreekstalmeester (de fantastische Joel Grey) op het toneel met een gorilla, verkleed als vrouw. In het lied bezingt hij de deugden van zijn partner, want als we haar door zijn ogen zouden kunnen zien, dan zouden we het begrijpen. Het venijn zit in de staart. Want de laatste zin luidt (vrij vertaald) 'maar als u haar door mijn ogen zou kunnen zien dan zou het u helemaal niet opvallen dat zij Jodin is'. Dat komt als een mokerslag binnen, en het hele lieflijke en op het oog tolerante lied, stort in. Ook de grijns van de Master of Ceremonies spreekt boekdelen. Het was grappig bedoeld, maar de harde werkelijkheid is ook in de Kit Kat Club doorgedrongen.
Voor mij is dit een van de meest indrukwekkende films die ik ooit gezien heb. Niet alleen door de prachtige enscenering, de choreografie en het prachtige spel. In 1973 kreeg hij acht Oscars, waaronder beste film en beste regie. Kortom een film die laat zien hoe tolerantie onder druk van sluipende veranderingen in het politieke klimaat omslaan in het tegendeel.

Het gaat te ver om een parallel met deze tijd te trekken, maar als je ziet dat de tolerantie in de grote steden in het westen van ons land afneemt, en dat op scholen het praten over homoseksualiteit weer moeilijker wordt, helpt het weer het perspectief helder te krijgen. Tolerantie staat altijd onder druk. Met name de discriminatie van joden in deze film kun je gemakkelijk vertalen naar de (sluipende) intolerantie naar moslims, zoals die op verhulde wijze steeds vaker in de politiek te horen is. Het is vooral deze sluipende groei van de intolerantie die in Cabaret zo prachtig naar voren komt. Daarom ook voor nu een aanrader.

Henk Beerten

PS. Ik bestelde Cabaret bij All About Movies, in de Stikke Hezelstraat. Kosten € 5,00. Daar kun je hem niet voor laten liggen.

Geen nieuws: goed nieuws?

Na 25 jaar einde Villa Lila

**“25 jaar geleden werd Villa Lila gekocht, afgelopen week is het roze huis verkocht. ‘De Villa’ voldeed niet meer aan de eisen van de beweging en maatschappij. Het vrijkomende kapitaal blijft beschikbaar voor nieuwe huisvesting.”
Dat schrijft Niels Spierings op de site van Villa Lila.
Alle mensen die op een mailinglijst staan hebben dit kunnen lezen. Inmiddels is het pand werkelijk verkocht en de laatste Nieuwjaarsreceptie was de allerlaatste publieke activiteit in het pand.
De verkoop vond plaats terwijl de mediation gestart was over de toekomst van de huisvesting van de beweging.
De mediation vraagt om een radiostilte. Daarom is er geen nieuws te brengen, behalve dat de mediation gaande is. Nog altijd gaande is. Spreekwoordelijk is geen nieuws echter goed nieuws.**

Voorzitter van SBHN Villa Lila, Niels Spierings schrijft over de achtergronden het volgende:

“In de afgelopen decennia is de beweging en de maatschappij veranderd. Hun wensen en eisen evenzo. Het concept Villa Lila sluit hierbij niet meer aan. Voor de huidige Villa is er te weinig draagkracht en deze is financieel en beheertechnisch niet meer open te houden. Daarom besloot Stichting Beheer Homohuis Nijmegen (SBHN) ruim een jaar geleden dat Villa Lila verkocht moest worden. Onlangs is Villa Lila werkelijk verkocht en zal per 1 maart 2011 niet meer het roze huis van Nijmegen zijn. Meer dan een jaar is er gezocht naar haalbare alternatieven die op draagkracht van de beweging konden rekenen. Deze zijn vooralsnog niet gevonden. Het kapitaal dat vrijkomt na de afwikkeling van de verkoop van de Villa zal nu door SBHN beheerd worden ten bate van nieuwe huisvestingsinitiatieven. Met de huidige huurders en gebruikers is SBHN in overleg om de overgang naar een nieuwe (tijdelijke) situatie te vergemakkelijken. Het bestuur van SBHN hoopt dat de verkoop van Villa Lila niet alleen het einde is van een periode waarin Nijmegen voorop heeft gelopen, maar ook een begin. Het is nu aan de LGBT-organisaties om de handen ineen te slaan en samen een plan te ontwikkelen dat draagkracht heeft, dat haalbaar is en dat Nijmegen wederom het beste kind uit de klas laat zijn.”
De optimistische voorstelling van Niels Spierings en vele anderen over de kracht en creativiteit van de beweging om oplossingen te vinden wordt, naarmate de mediation langer duurt zonder een overeenkomst op te stellen, langzaamaan fletser en vager. Je kunt de vraag stellen waar mediation nu nog voor nodig is.

De gemeente heeft mediation ingezet om te komen tot een overeenkomst waarmee het restkapitaal geïnvesteerd wordt in de toekomst van de homo-/lesbische beweging. Hoe die overeenkomst er uit kan zien is vanwege de radiostilte nog een groot vraagteken.

“Het vrijkomende kapitaal blijft beschikbaar voor nieuwe huisvesting.” Wat betekent deze zin? Wat is huisvesting? Voor wie? Hoe ziet dat huis er uit? Heeft het wel een deur en een dak? Of is het virtueel zoals een site? Wat betekent “beschikbaar blijven”? Staat het op een spaarrekening of wordt het werkelijk ter beschikking gesteld en uitgekeerd?

De voorzitter spreekt in eerdere edities van PINK over vernieuwingen die de toekomstige generaties bedienen, maar niemand weet wat we daar precies onder moeten verstaan. Voor de specifieke groepen weten we het wel, maar voor jongeren weten we het niet goed genoeg. Over welke jongeren hebben we het dan? Bovendien is de jongerencultuur erg veranderlijk. Daar moet je dan rekening mee houden. Wie durft dat nu te beoordelen? Het Villa bestuur? Verder is het volgens Niels tijd om de handen ineen te slaan om samen een plan te ontwikkelen. Dat is aan de LGBTQ organisaties. Welke eigenlijk? Alle Nijmeegse organisaties? Deze hebben enkele malen goed samen gewerkt. Bijvoorbeeld 25 jaar geleden toen Villa Lila werd opgericht. Kenmerk van de ‘roze archipel’ is dat kleine groepen hun onafhankelijkheid hoog in het vaandel dragen. Enkele groepen hebben dit genuanceerd en hebben zich bij het COC Nijmegen aangesloten.

Nieuwe onafhankelijke initiatieven zijn er amper geweest.

De beweging krimpt qua aantallen besturen. Mediation concentreert zich daarom op Villa Lila, COC Nijmegen en homojongerenorganisatie Dito!.
Is dit voor de beheerders van het bewegingskapitaal acceptabel? Mogelijk willen zij hun toekomstige doelgroep ruimer zien. Een werkgroep gaat alle wensen van de hele Nijmeegse scène in kaart brengen. (Zie: Wij zoeken een roze huis) Dat draagt vast bij aan een oplossing. Daarbij nemen we aan dat het Villabestuur eveneens de horizon rond het Rijk van Nijmegen heeft.
Als die verder ligt en zij eventueel bereid zijn een ‘huis’ in bijvoorbeeld Groningen te financieren, dan zal dat op weinig begrip kunnen rekenen.
Het uitblijven van een overeenkomst roept dit soort vragen op. En die stemmen weinig optimistisch. Is het een gewone verkoop van een pand? Is het de kaalslag van een emancipatoire beweging? Is het een begin van iets nieuws? Moet eerst de strategie van de ‘verschroeide aarde’ toegepast worden voor er nieuw leven opbloeit? Laten we het houden op de conclusie: ‘Geen nieuws is goed nieuws’ en de deelnemers aan de mediation het voordeel van de twijfel gunnen.

[BvD]

Twee Villa-gebruikers strijken neer in Doddendaal

De activiteiten die plaatsvonden in Villa Lila, hebben zich verspreid over Nijmegen. Café Dapper en de Damessalon vinden vooralsnog plaats in Café Billabong, terwijl de repetities van het koor Cantus Obliquus en de Zondagmiddagsalon worden georganiseerd in het activiteitencentrum Doddendaal. PINK sprak met Albaer Hillen, bestuurslid van Doddendaal.

Toen bekend werd dat Villa Lila verkocht zou worden, wees Hillen het Villabestuur op de mogelijkheden in activiteitencentrum Doddendaal. Hillen: ‘ook in het verleden hebben we samen met het Villabestuur gezocht naar alternatieven voor het pand aan de In de Betouwstraat. Ik weet in ieder geval dat dat in raadsperiode 2002-2006 is gebeurd’. Albaer Hillen is al sinds jaar en dag raadslid van CDA Nijmegen en voelt zich betrokken bij de Nijmeegse homobeweging.

Makkelijk praten
Niet zonder trots vertelt hij dat ‘Doddendaal’ het enige buurthuis in Nijmegen is dat in eigen beheer wordt gerund, dus zonder medewerker van de gemeente. Hillen: ‘het kost de gemeente minder, maar ik realiseer me ook wel, dat beschikbaarheid van vrijwilligers hiervoor een voorwaarde is, dus we hebben makkelijk praten’. Het activiteitencentrum is een samenwerkingsverband tussen Zorggroep Zuid Gelderland en de buurt.

Huurders
Hillen heeft aangeboden dat voormalige Villa activiteiten in Doddendaal kunnen plaatsvinden. Betekent dit dat er geen rekeningen gestuurd worden? Hillen: ‘nee hoor, het zijn huurders als alle andere, die betalen, en van welke we ook verwachten dat ze de ruimtes netjes achter laten’. Er zijn geen zware, langdurende huurcontracten opgesteld, maar het is allemaal flexibel. Albaer Hillen gaat er zelf nog steeds van uit, dat er sprake is van een tijdelijke situatie.

Het bestuur van COC Nijmegen is klaar voor een feestelijk jaar waarin het 8e lustrum van de club gevierd wordt.

COC Nijmegen jubileert!

We bestaan liefst 40 jaar!

Het is dit jaar 40 jaar geleden, om precies te zijn op 8 oktober 2011 dat het COC Nijmegen is opgericht. Deze bijzondere dag zal dan ook niet onopgemerkt voorbij gaan. 8 oktober is echter nog ver weg, en 2011 is al begonnen, dus er staan wel al tal van bijzondere jubileumactiviteiten voor je in de planning.

In onderstaand overzicht kun je lezen dat op zaterdag 8 oktober een plaquette wordt onthuld waar de oprichters van het COC Nijmegen en de gemeente Nijmegen bij aanwezig zullen zijn. Dat gebeurt bij het pand waar het COC 40 jaar van start ging.

Agenda COC 40 jaar

Enkele bijzondere activiteiten:

- **27 maart:** 10 jaar Café Dapper
- **1 april:** 10 jaar homohuwelijk. Wethouder Floris Tas zal namens het college een bruidstaart in ontvangst nemen. Daarbij wordt hij vergezeld door bruidsparen die de afgelopen 10 jaar in het huwelijksbootje zijn gestapt.
- **juni:** een grote picknick met muziek en dans, georganiseerd door team Breaking the Silence en enkele allochtone zelforganisaties, in het Goffertpark.
- **september:** vrijwilligersweekend voor alle vrijwilligers van COC Nijmegen!
- **8 oktober:** onthulling plaquette 40 jaar COC Nijmegen bij het huis van Jos Kocken door burgemeester Thom de Graaf.
- **november:** Transgender festival georganiseerd door het T&T café i.s.m. Gemeente Nijmegen en Transgender Oost.

Het COC heeft een druk jaar voor de boeg. Naast de vaste activiteiten die door de diverse teams met haar vele enthousiaste vrijwilligers altijd worden georganiseerd, dit jaar ook extra bijeenkomsten die in het teken zullen staan van het jubileum. Misschien wel door jou?

Op de website www.cocnijmegen.nl vind je de komende maanden de meest actuele informatie voor dit jubileumjaar. Ook zullen alle leden van het COC schriftelijk op de hoogte worden gebracht.
En zoals je gewend bent van het COC Nijmegen zullen de media zeker in dit jaar niet om ons heen kunnen. Want ook na 40 jaar blijft het nog steeds belangrijk dat het COC alle activiteiten kenbaar maakt in de samenleving ter bevordering van de emancipatie.

Homocafé timmert goed aan de weg

Even bij M'n Nicht langs

Een zondagmiddag, stilte voor de storm in café M'n Nicht. Een goed moment om even met barman Wouter te praten over het reilen en zeilen in het jongste homocafé van Nijmegen.

M'n Nicht werd geopend op 30 oktober 2010. Hoe zijn de eerste maanden verlopen? Wouter: 'Het is boven verwachting gegaan. Het is op de meeste avonden echt druk. Je merkt ook dat het nieuws over een nieuwe kroeg snel de ronde doet. We krijgen hele positieve reacties over de sfeer in het café. Sinds afgelopen week zijn we ook op donderdagavond geopend. Ook toen was het meteen volle bak'. Als je in het café binnenkomt dan laat de aankleding niets te raden over: kroonluchters, spiegelbollen, schilderijen, tapijt en nog meer. M'n Nicht oogt als een nichtenkit en dat is ook precies de bedoeling. Eigenares Erna heeft bewust gekozen voor een homo café. Wouter: 'De doelgroep bestaat vooral uit homo mannen. Er is weinig homo horeca meer over in Nijmegen. Na de sluiting van De Lounge en De Verjaardag was alleen Chaps nog over als specifieke mannenbar. In M'n Nicht is iedereen welkom, maar in de praktijk bestaat onze klandizie vooral uit mannen'.

Draaiorgel

Wekelijks worden activiteiten georganiseerd. Iedere derde zondag van de maand is er live muziek vanaf 17.00 uur. Op zondag 27 februari wordt een fotospeurtocht gehouden. Als dit aanslaat dan wordt waarschijnlijk ook een Paasrally georganiseerd. Voorheen was dit een jaarlijks terugkerende activiteit van café De Verjaardag. Ook carnaval wordt in M'n Nicht gevierd. Wouter: 'Gisteren hadden we een Amsterdamse avond, compleet met draaiorgel. We proberen ook een Amsterdamse sfeer neer te zetten, met veel Nederlandstalige muziek. Gewoon een leuke homokroeg waar men zich thuis voelt'. Wie een indruk wil krijgen van de sfeer hoeft alleen maar naar de Hyves pagina van M'n Nicht te surfen: http://mijnnicht.hyves.nl De foto's spreken boekdelen.

Samenwerking

Toen ik eigenares Erna bij de Roze Netwerkborrel sprak was ze heel stellig: de volgende borrel moet bij M'n Nicht georganiseerd worden. Erna vindt dat de borrel in de homo horeca thuishoort, ook in verband met onderlinge samenwerking.

Nijmegen is in ieder geval een nichtenkit rijker, en dat bedoel ik heel positief.

Café M'n Nicht *Van Welderenstraat 120*
Openingstijden: donderdag t/m zaterdag vanaf 20.00 uur, zondag vanaf 17.00 uur

[MK]

Vacatures Roze Loper

Werkgroep de Roze Loper werkt aan de zichtbaarheid van roze ouderen in woonzorgcentra.

In 2008 is in Nijmegen aan zes huizen de Roze Loper uitgereikt. Clem Bongers, die onlangs de Ien Dales prijs ontving, is bedenker en initiator van de Roze Loper.
Helaas zijn in zorginstellingen nog veel onzichtbare roze ouderen. Ook ouders of grootouders voelen vaak dat ze niet open kunnen zijn over hun kind of kleinkind.
De Roze Loper is ingesteld als een soort kwaliteitskenmerk.
Woonzorginstellingen met De Roze Loper hebben aandacht voor hun homoseksuele bewoners en voeren een actief en open beleid. Het geeft roze ouderen in zorginstelling een gezicht en een stem. De werkgroep is sinds een aantal jaren actief met het uitbouwen van het concept Roze Loper: *de Roze Loper, opent deuren en rolt als welkom de loper uit voor roze ouderen in een woonzorgcentrum.*

Om te zien of een centrum een homovriendelijk leefklimaat heeft wordt eerste contact gelegd met de directie en een eerste afspraak gemaakt. Na diverse gesprekken ook met de bewoners en het personeel worden de resultaten langs de 'maatlat' gelegd. Bij een gunstige beoordeling, krijgt het huis de Roze Loper uitgereikt. In het vervolgtraject wordt het de huis gevolgd en jaarlijks geëvalueerd. De werkgroep de Roze Loper, gesteund door het COC Nijmegen, zorgt voor blijvende aandacht voor het roze thema. We zijn zichtbaar aanwezig bij allerlei activiteiten in de huizen. Verder zijn er plannen om bijvoorbeeld workshops te geven aan het personeel.
In 2010 is de 'regenboog rollator' ontwikkeld; een ideeën-toolbox met kant en klare, roze getinte bewonersactiviteiten. Deze toolkit wordt aangeboden om zo op een speelse en creatieve manier homoseksualiteit onder de aandacht te brengen en bespreekbaar te maken .
Inmiddels is de Roze Loper door COC Nederland opgepakt. In samenwerking met ANBO, Movisie en Schorer is het concept verder ontwikkeld met als resultaat de KIWA Tolerantiescan. (meer info op www.rozezorg.nl)
Om al onze initiatieven vorm te geven is uitbreiding van ons team nodig. Wil jij een bijdrage leveren aan een homovriendelijk klimaat in woonzorginstellingen en meewerken in een enthousiaste en gedreven werkgroep?

We zoeken mensen jong of oud:
- die willen meedenken over de verdere ontwikkeling van De Roze Loper,
- die contacten willen maken en onderhouden met woonzorgcentra of
- voor het organiseren van en deelnemen aan allerhande activiteiten.

We vragen:
- enthousiasme,
- mensenkennis en inlevingsvermogen en
- bekendheid met of interesse in woonzorginstellingen en het werken met groepen.

Er zijn meerdere vacatures.
Interesse of wil je meer weten? Mail of bel ons – info@schrijfzin.nl – Liesbeth 024-6634767/06-14433669 of Clem 024-3231668

Carnaval – *Marc van Unen*

Toen ik afgelopen week Fiona Hering op tv zonder adempauze een minutendurend pleidooi hoorde houden over de Fashion Week en alle mode faux passes die ze in het dagelijks leven signaleerde, ben ik meteen internet opgestormd om een nieuw setje aan te schaffen. Niet zozeer om de Siberische kou te trotseren maar om met Carnaval goede sier te kunnen maken. Het uitkiezen van een kostuum waarin je vier of vijf dagen grenzeloos kunt feesten is geen sinecure. Niet alleen moet het een ludiek karakter hebben, je wilt er ook wel een beetje leuk mee voor de dag kunnen komen. Neem ik me elk jaar voor om voor het volgende seizoen nu écht eens bijtijds te beginnen om eindelijk dat gedroomde Venetiaans kostuum te kunnen bemachtigen, het komt er toch vaak op neer dat ik twee dagen voor carnaval in blinde paniek iets aanschaf.
Niet dat carnaval altijd zo'n belangrijke plaats heeft ingenomen in mijn leven. Ook al kom ik uit West-Brabant, ik ben niet echt opgegroeid met carnaval. Ja, als kind werd je bijkans gedwongen om mee te doen. Er zijn genoeg foto's van me waar ik als peuter een kwijnende blik in de camera werp, hopend dat iemand me uit die hossende en zwetende menigte komt redden. Pas op de middelbare school kreeg het volksfestijn me in zijn greep. Dat kwam eigenlijk doordat ik in drie Atheneum mijn oog had laten vallen op een knul die grote gelijkenis vertoonde met de bassist van Duran Duran, inclusief prominent aanwezige oogmake-up. Tijdens carnaval liep ik hem tegen het lijf en leerde al snel twee belangrijke lessen: met carnaval kan alles en een beetje homo drinkt tijdens carnaval witte wijn meej ijs. Vooral die eerste regel knoopte ik goed in mijn oren en alras stond ik met deze knul te zoenen voor het politiebureau. Een betere plek voor mijn coming out kon ik me niet bedenken. Helaas keurde hij me na Aswoensdag geen blik meer waardig maar mijn carnavalsverslaving was geboren. Het jaar erop liep ik in een flamboyant en brandgevaarlijke synthetische overall gemaakt van voeringstof een knul tegen het lijf. Hij zag mij wel zitten en nog voor ik mijn gekoelde witte wijn kon bestellen begon hij mij als een bezetene te zoenen. Zijn vriendin stond ernaast, bekeek het hele spektakel een minuut of wat om daarna haar vriend fijntjes te melden dat hij met een jóngen stond te zoenen. Ook met deze knul heb ik daarna weinig woorden meer gewisseld.
Ondanks dat de contacten een vluchtig karakter leken te hebben had Carnaval mijn hart gestolen en besloot ik meer werk te maken van mijn outfits. Als kind kun je nog wel als wolfje of zigeunerinnetje de straat op, maar als (jong) volwassene worden er meer eisen aan je voorkomen gesteld. In mijn vriendenkring hanteren de meesten het adagium "verkleden is leuk maar je moet er wel knap uit blijven zien!" Een enkeling weigert hier zich al jaren aan te houden en verkleedt zich met blij gemak als Tokkie, lantaarnpaal of Bosnische bootvluchteling. Anderen geven toch de voorkeur aan sexy heks of sexy wesp (zolang het postuur een breedtestreepje toelaat), swaffelende pelikaan of meisje van de Keileweg.
De afgelopen jaren had ik veelal een shocking pink outfit aan, afgewisseld met Braziliaans sambapak inclusief gevaarlijk strakzittend broek. Dit jaar was het echter tijd voor iets nieuws, vandaar mijn zoektocht op internet. Al surfend op de site van de in Brabant gerenommeerde Kees Carnaval ontdekte ik wat ik altijd al vermoedde (en meer dan eens proefondervindelijk had vastgesteld): carnaval is een roze feest bij uitstek!
Het was me in voorgaande jaren al opgevallen dat mannen zich vaak met overweldigend plezier én gemak als vrouw uitdossen. Zo liep ik een keer drie heren tegen het lijf die verkleed waren als stewardessen van de KLM. Dat was nog tot daar aan toe, maar ze sleurden ook een trolley mee, gevuld met allerhande versnaperingen. Op professionele wijze en met de alombekende KLM-dictie vroegen ze voorbijgangers of ze koffie of thee wilden, broodjes of "beef or chicken". De trolley ging elke kroeg mee in, of men daar nu met de benen buiten hing of niet. Hilariteit alom behalve bij de drie stewardiva's. Zijn gingen volkomen op in hun rol. Daarnaast kom ik elk jaar wel een man tegen die de trouwjurk van zijn vrouw heeft aangetrokken. Sommigen proberen het plaatje nog wat je-ne-sais-quoi te geven door hun benen te scheren of grijzend borsthaar weg te laseren, maar anderen generen zich er niet voor om de strapless jurk vergezeld te laten gaan van enorme okselbosschages en bh's die bij voorkeur over de jurk worden gedragen.
Dit alles tot groot vermaak van altijd aanwezige vrienden die de hele avond ludiek bedoelde handelingen verrichten zoals knijpen in de siliconenborsten of te pas en te onpas onder de jurk graaien.
Dit jaar is er voor de meer verfijnde man de mogelijkheid om zich te verkleden als Sneeuwwatje (gegarandeerd lachen en verkrijgbaar vanaf maat 48 t/m 60 zijn de toegevoegde verkoopargumenten). Bij mij zorgen al deze verkleedpartijen tot grote verwarring. Zelf heb ik me één keer als meisje verkleed met carnaval. Dat was in een tijd dat de zesde klas nog niet aanstellerig groep acht heette. Het effect was echter zo goed gelijkend dat mijn vader bij decreet een verbod uitvaardigde om ooit nog eens als Brabants blondje de deur uit te gaan. Daarna hield ik het vooral op kleurrijke combinaties, prinsenpakjes, Mozartjasjes en bontversierde hoofddeksels, alles smaakvol afgemaakt met gouden Dr. Martens en een sleetse geruite jas die in 1985 het toppunt van Culture-Club-sjiek was maar nu bijna voor lijkwade kan doorgaan. Een neiging om mezelf als vrouw uit te dossen heb ik bij mezelf nooit kunnen bespeuren. Dat compenseer ik, tot groot verdriet van mijn carnavalsvrienden, altijd wel door overdadig gebruik van kajal en eyeliner aangezien ik elk jaar weer denk dat als Johnny Depp in Pirates of the Caribbean ermee weg kan komen, ik er ook wel goede sier mee kan maken. Volgens mijn beste vriendin is dat een grote misvatting maar buiten deze buitenissigheid heeft carnaval voor mij weinig met travestie te maken.
Ik vraag me af of al deze heren óf latent homo zijn of vier dagen per jaar hun onderdrukte travestiegevoelens eindelijk kunnen laten botvieren. Wellicht moet ik het ze dit jaar maar eens vragen. Een probleem van carnaval is echter dat een dergelijk diepte-interview weleens lastig kan worden, niet alleen door hels kabaal van een dweilorkest. Serieuze gesprekken verzanden met carnaval al snel in conversaties die in een LSD-trip niet zouden misstaan.
Drie jaar geleden vroeg een carnavalskennisje me in plat Brabants "slaopte gij dees jaor weer bij jullie ma?" Toen ik daarop naar waarheid op antwoordde "neeje, die is vorige week overleden" was haar meelevende antwoord "oh, waar slaopte gij nou dan?" Met deze ervaring in gedachten geef ik een ondervraging van een boomlang dansmarietje in stretchstof compleet met baton en rijglaarsje weinig kans van slagen.

Provinciale statenverkiezingen 2 maart

May I have your votes please?

Op 2 maart aanstaande mogen we weer naar de stembus om nieuwe leden voor de Provinciale staten te kiezen. Indirect kiezen we een nieuwe Eerste Kamer. Dit jaar zal de keuze vooral bepaald worden door de landelijke politiek: ben je voor of tegen het minderheidskabinet van CDA en VVD, met gedoogsteun van de PVV?
In Gelderland bestaat Provinciale staten uit 53 leden. De huidige zetelverdeling is als volgt: CDA (15), PvdA (10), VVD (9), SP (6), ChristenUnie (4), GroenLinks (3), SGP (3), D66 (1), Partij voor de Dieren (1), Groep Van Bergen (1).

De Gelderse coalitie wordt gevormd door CDA, PvdA en ChristenUnie. Het is nog koffiedik kijken wat er na 2 maart verandert, maar het lijkt wel aannemelijk dat er flinke verschuivingen zullen komen. Het CDA zal waarschijnlijk flink inleveren. De VVD zal naar verwachting winst boeken. En dan is er een belangrijke nieuwkomer in Gelderland: de PVV. De Provinciale staten zullen ongetwijfeld een ruk naar rechts gaan maken, conform het landelijke beeld. De vraag is vooral hoeveel mensen de moeite nemen om te gaan stemmen, want de opkomst bij Provinciale statenverkiezingen is in de laatste twaalf jaar bedroevend laag geweest.
PINK is benieuwd naar de (roze) speerpunten van de diverse partijen. In veel programma's wordt bestuurlijke vernieuwing genoemd. Jeugdzorg komt ook prominent aan bod, om stemmen te winnen. Mobiliteit, duurzaamheid, landbouw en natuur zijn weinig verrassende andere hoofdthema's in Gelderland.
Veel politieke websites zijn onoverzichtelijk. Tussen de buttons voor Twitter, Facebook, Hyves, RSS, LinkedIn, Blog en YouTube door surfend moet je soms naar beneden scrollen, soms een trefwoord intypen en een enkele keer staat er een duidelijke link naar de provinciale verkiezingen. Hieronder - in geheel willekeurige volgorde - de belangrijkste punten per partij op een rijtje.

SP

De SP heeft als speerpunten voor Gelderland: Gelderland niet kapot bezuinigen, 1 miljard investeren in openbaar vervoer, bezuinigen op prestigeprojecten, bezuinigen op bestuurders en politici, jeugdzorg geen kind van de rekening. De SP is tegen aanleg van nieuwe snelwegen en tegen het doortrekken van de A15 tussen Ressen en Zevenaar. In plaats daarvan wil men bestaande snelwegen verbeteren en de A12 en de A50 verbreden.
Het algemene standpunt van de SP over homo's: "Discriminatie op basis van seksuele voorkeur is onacceptabel. Geweld tegen homo's, lesbo's, biseksuelen en transseksuelen wordt altijd door politie en justitie aangepakt. Wanneer een slachtoffer dat wenst, wordt er aangifte opgenomen". De SP wil ook dat de wet wordt aangepast, zodat orthodoxe scholen homoseksuele docenten en leerlingen niet meer mogen weigeren.

PvdA

De PvdA leidt haar verkiezingsprogramma als volgt in: "De PvdA streeft naar een fatsoenlijke samenleving waarin mensen gelijk zijn. Een samenleving waarin macht, kennis en inkomen door emancipatie en solidariteit worden verspreid. Het verkiezingsprogramma kiest voor mensen en wil ruimte bieden om samen met de inwoners van Gelderland te werken aan een betrokken samenleving. Een leefbaar Gelderland, sterk, groen en sociaal. Een samenleving waarin mensen elkaar letterlijk en figuurlijk kunnen bereiken. Een samenleving waarin mensen elkaar van dienst zijn. Stadsregio Arnhem-Nijmegen: bereikbaar en groen, sterk en sociaal".
De PvdA is voor doortrekken van de A15 richting A12.
Het PvdA standpunt over homo-emancipatie is op de website terug te vinden onder het kopje 'Diversen'. Tsja. "De PvdA zet zich sterk in voor de sociale acceptatie van homoseksualiteit. Iedereen is en blijft gelijk, zowel voor de wet als binnen de publieke ruimte. Discriminatie moet te allen tijde worden voorkomen en daar waar er wel sprake van is hard worden aangepakt".

VVD

De partij van onze vrijgezelle premier ziet vijf kerntaken voor een slankere provincie met minder en duidelijker taken:economie en werkgelegenheid, verkeer en vervoer, wonen en leven, een kleine provinciale organisatie en ruim baan voor de regio.
Standpunt homo-emancipatie: "Hoewel op dit gebied reeds veel is bereikt in Nederland, mogen verworvenheden niet worden uitgehold en is niet aflatende aandacht nodig voor die onderwerpen waar gelijke rechten voor homoseksuelen nog niet volledig zijn geregeld. Het toenemende geweld tegen homoseksuelen vraagt om extra aandacht en zware straffen, maar wij zijn tegen zgn. 'hate crime' wetgeving, waarbij geweld tegen homo's zwaarder wordt bestraft, dan 'gewoon' geweld".
De VVD vindt net als de SP dat er een eind moet komen aan de mogelijkheid voor confessionele scholen om homoseksuele leerlingen en docenten te weren. De VVD wil de A15 doortrekken.
De partij blijkt goed te scoren bij de roze doelgroep.

GroenLinks

GroenLinks heeft per hoofdthema erg veel standpunten geformuleerd in het Gelderse verkiezingsprogramma. In de inleiding van het programma zegt men: "Voor de 2 miljoen inwoners van Gelderland is het belangrijk dat er goede voorzieningen, voldoende werk, goed onderwijs en toereikende vervoersmogelijkheden zijn. Wij zetten in op groen en sociaal,voor een betere toekomst. We werken aan een economische ontwikkeling die de Gelderse groene en sociale kwaliteiten versterken. We vergroten de kansen voor een duurzame economie en voor innovaties op het gebied van onder andere duurzame energie en energiebesparing, duurzame bouw, duurzame mobiliteit, duurzame landbouw en duurzame recreatie".
GroenLinks is tegen doortrekking van de A15.

GroenLinks pleit voor een uitbreiding van artikel 1 van de Grondwet. Daarin staat dat discriminatie op elke grond verboden is. Discriminatie wegens godsdienst, levensovertuiging, politieke gezindheid, ras en geslacht zijn expliciet benoemd. GroenLinks wil daar drie groepen aan toevoegen: discriminatie wegens homoseksualiteit, leeftijd of handicap.

CDA

Het CDA heeft als titel voor haar verkiezingsprogramma gekozen voor "Inspireren, Innoveren en Investeren". De unieke kwaliteiten van Gelderland worden geroemd. In de uitwerking van het programma passeren reeds bij andere partijen genoemde hoofdpunten de revue. Het CDA is voor doortrekking van de A15 naar de A12.
Bij de standpunten van het CDA zijn de woorden "homoseksualiteit" en "discriminatie" niet terug te vinden. De zoekterm "homo" levert enkele historische links op naar standpunten, maar deze zijn blijkbaar verwijderd van de CDA website. Vreemd.

PVV

Provinciale nieuwkomer PVV belooft heel veel aan de kiezers. Geert Wilders: "De Partij voor de Vrijheid zet zich in voor een veiligere provincie, transparantie in geldzaken, meer invloed voor de burger, een verlaging van de opcenten, een kleiner ambtenarenapparaat, minder files, een beter vestigingsklimaat voor ondernemers en minder onnodige wet -en regelgeving voor de agrarische sector". Als u de Henk en Ingrid-variant wilt lezen dan verwijs ik u naar de website van deze partij. De PVV is voor doortrekking van de A15 en voor meer asfalt.
De PVV heeft als enige partij in het verkiezingsprogramma een oneliner over homoseksualiteit opgenomen. Men wil "waken over emancipatie voor vrouwen en homoseksuelen". Naast de VVD scoort ook de PVV goed bij de roze doelgroep.

D66

De algemene kreet van D66 blijft "Anders". Het verkiezingsprogramma richt zich o.a. op een transparant bestuur, kenniseconomie, niet bezuinigen op natuur, investeren in cultuur en betere jeugdzorg.
Men wil werken, wonen en recreëren dichter bij elkaar brengen. D66 wil provincies met alleen kerntaken.
De partij is voor doortrekking van de A15, maar dan met een tunnel.
D66 heeft haar standpunt over homo-emancipatie uitgebreid omschreven.
De partij wil investeren in aanpak problemen, de juridische gelijkstelling van homoseksuelen spoedig voltooien, inzetten voor internationale bescherming van homo's en erkenning van getrouwde en geregistreerde homoparen binnen de EU.
ChristenUnie
Standpunt discriminatie: "Als onderdeel van het homo-emancipatiebeleid wordt bijzondere aandacht gegeven aan de bevordering van 'respect voor verschil'." Het provinciale verkiezingsprogramma snijdt dezelfde hoofdthema's aan die bij meerdere partijen al zijn benoemd. De ChristenUnie wil de stadregio Arnhem-Nijmegen opheffen. De partij wil de 100 miljoen euro voor doortrekken van de A15 gebruiken voor doortrekking of om andere verkeersknooppunten aan te pakken.

PvdD

De Partij voor de Dieren wil besparingen combineren met een zorgvuldige omgang met dieren en het milieu.
Over homoseksualiteit heb ik niets kunnen vinden op de website.

SGP

Zelfs de SGP doet aan weblogs en aan Twitter. Het SGP standpunt over homoseksualiteit is echter niet gemoderniseerd: "De SGP wil zich in alles laten leiden door de Bijbel. Daaruit volgt dat de homoseksuele praktijk als tegennatuurlijk en zondig wordt afgewezen"
Het SGP verkiezingsprogramma is uiteraard ook volledig ingegeven door de Bijbel. Ik beperk me hier tot de afsluiting: "Alles wat adem heeft, love den HEERE". (Psalm 150:6)

En daarmee tot besluit deze vrijblijvende verkenning. Reist u met de auto of met openbaar vervoer? Vindt u natuur belangrijk? Vindt u standpunten over homoseksualiteit belangrijk? Bent u voor of tegen het huidige kabinet? Ik hoop dat bovenstaande informatie helpt bij uw standpuntbepaling. Als u nog twijfelt over uw politieke voorkeur: zet een zonnebril op, trotseer de schreeuwerige websites en ga een avond zoeken op internet naar meer informatie.

[MK]

Zichtbaarheid blijft hoofddoel

Tien jaar Roze Woensdag

Op 4 februari jl. vond de Roze Netwerkborrel weer plaats, deze keer in café Demain. Tijdens de borrel werd Agnes Lewe (voorzitter stichting Roze Woensdag) geïnterviewd door Leon Pijls.

Eerst werd stil gestaan bij het ontstaan van de Roze Woensdag. Agnes: 'Het begon destijds in de roze kroegen langs de wandelroute. De organisatie van de Vierdaagse heeft op een bepaald moment besloten om het wandelparcours te veranderen. Het werd te druk in bijvoorbeeld de Van Welderenstraat. De Roze Woensdag is toen in feite aan zijn eigen succes ten onder gegaan. De route voerde voortaan door de Hertogstraat en daar is Roze Woensdag weer opgebouwd'.

Welke doelen heeft stichting Roze Woensdag? Agnes: 'De stichting is opgericht om er wat van te maken. Zichtbaarheid van roze mensen is ons hoofddoel. Er is altijd veel publiciteit vooraf in kranten, op televisie en op internet. In 2011 komen Twitter en Facebook daar ook bij.
Hoe zijn ondernemers warm te maken voor Roze Woensdag? Agnes: 'Dat kan vooral via onze website. Je kunt de stichting sponsoren, waardoor je als ondernemer meer zichtbaarheid krijgt via bijvoorbeeld advertenties op onze website'.

Roze laklaars
Leon Pijls stelde de aanwezigen de vraag welke successen de Roze Woensdag heeft bereikt. Enkele reacties: de aanwezigheid van roze burgemeesters, het uitdelen van roze bloemenkransen (zichtbaarheid). Agnes Lewe noemde nadrukkelijk ook de roze voorloper. In het afgelopen jaar werd zanger Ronnie Tober gekozen tot roze voorloper, vanwege zichtbaarheid en omdat hij ook met de Vierdaagse meeliep voor een goed doel. Agnes: 'Hij heeft een prachtige roze laklaars ontvangen en een medaille'. Ronnie Tober heeft de medaille meer naar huis genomen, maar de laklaars liet hij toch maar staan.

Sponsors
In 2011 zal de tiende Roze Woensdag plaatsvinden. Agnes wil desgevraagd geen tipje van de sluier oplichten over het programma. Ook kan ze nog niet zeggen wie dit jaar tot roze voorloper gekozen zal worden. Al voegt ze hier wel aan toe dat het wat haar betreft wel eens een vrouw zou mogen zijn. Tenslotte benoemde ze nog dat de stichting hard op zoek is naar sponsors. Ook de aanwezige wethouder Henk Beerten werd hierbij niet overgeslagen.
Na dit korte interview werd er verder geborreld. Meer over Roze Woensdag volgt later dit jaar in PINK.

[MK]

Daleslezing over vrije meningsuiting

Een beetje vrijheid bestaat niet

Burgemeester Thom de Graaf introduceert de lezer door te melden dat artikel 1 van de Grondwet vaak ter discussie gesteld wordt. Zowel op internetfora als op straat worden stellingen geponeerd die bepaald discriminerend zijn. Het recht om iets ter discussie te stellen is echter van basaal belang en staat niet ter discussie aldus de Nijmeegse burgemeester.

Atzo Nicolai is lid van de Tweede Kamer voor de VVD en heeft in het verleden al een keer getracht het verbod op groepsbelediging ongedaan te maken. Na wat publiek tumult is dit initiatief gestopt. Momenteel wil hij dit idee weer oppakken en ook Thom de Graaf maakt in zijn aankondiging een kleine verwijzing naar dit onderwerp. En inderdaad pakt Nicolaï de kans om dit in de Daleslezing weer aan te kaarten. Hij refereert aan het 'first amendment' in de Verenigde Staten. Dat verbiedt het parlement en de overheid elke beperking van het recht op vrije meningsuiting. Het gaat volgens hem om het recht om te zijn en te zeggen wat je wil. Er zijn veel tegenstromen. Volgens Amnesty International is dit recht het meest bedreigd wereldwijd. Nicolaï roept de fatwa tegen Salman Rushdie in herinnering. Dit was een startschot voor 'remote terrorism' aldus Nicolaï. De Deense cartoonaffaire was een volgende lakmoesproef voor het recht op vrije meningsuiting. Terwijl Nicolaï dit uitspreekt wordt het cartoon op de wand van de raadszaal geprojecteerd. Als Staatssecretaris voor Europese Zaken verlangde Nicolaï een stellingname van de EU tegen de oproep tot censuur door de Arabische wereld. Solana bood echter excuses aan en wilde godslastering in de publiciteit tegen gaan. Slechts een aantal Oost Europese lidstaten die net onder het juk van de communistische censuur gekomen waren, steunden Nicolaï. De ambassadeurs uit de Arabische staten die hij ter verantwoording riep, stelden allemaal dat schertsen over godsdienst niet kan.
Het werd nog erger want de pers legt zichzelf vervolgens een soort zelfcensuur op. Peter van Straten zegt: "ik denk niet dat ik het gedurfd zou hebben." Zelfcensuur uit reëele angst omdat een aantal mensen meningsverschillen met geweld denken op te lossen.

Nicolaï spreekt zijn zorg uit over de Universele Rechten van de Mens. Hij ziet internationaal dat deze ter discussie gesteld worden. Enerzijds door felle posities door mensen als Sarah Palin en mensen die de invoering van de Sharia bepleiten. Er dreigt een Koude Oorlog om identiteit en religie.

Atzo Nicolaï wijdde de Burgemeester Daleslezing 2011 aan de vermeende tegenstelling tussen het recht op vrije meningsuiting en de godsdienstvrijheid. Het laatste recht kan niet bestaan zonder het eerste.
Hij pleit er zelfs voor om het recht op vrije meningsuiting zoals het 'first amendment' in de Verenigde Staten als een soort artikel 1 van de Grondwet te hanteren.
Dat is natuurlijk pikant op een avond waar artikel 1, het anti discriminatiebeginsel centraal staat.

Wetenschappelijk vind Nicolaï steun in de stellingen van Popper. Hij hanteert de falsificatie als methode om tot waarheidsvinding te komen. Iets is pas waar als het niet meer als fout of 'false' bestreden kan worden. De discussie is een middel om tot waarheidsvinding te komen. Dat vraagt een open maatschappij als middel en noodzaak voor maatschappelijke vooruitgang. Vrijheid van meningsuiting is zowel doel als middel voor democratisering. Het is eveneens een middel om te komen tot godsdienstvrijheid.

Wat moet Nederland nu doen? Nicolaï meent dat Nederland pal moet staan achter de vrijheid op meningsuiting en zich niet moet laten chanteren door anderen of andere landen. Internationaal moet Nederland dit principe actief uitdragen. En wel zonder opgeheven vingertje, maar door een open dialoog aan te gaan.

Tot slot meldt Nicolaï dat het recht zowel horizontaal als verticaal te interpreteren valt. Verticaal staat voor het recht op meningsuiting richting de overheid. Horizontaal staat voor het recht van burgers onderling. In het navelstaarderige Nederland lijkt het alleen horizontaal geïnterpreteerd te worden. Zo ook artikel 1 van de Grondwet. Artikel 1 is in eerste instantie voor de overheid bedoeld en gaat met name om discriminerend gedrag en niet om discriminerende uitspraken en meningsuitingen. Onwelgevallige meningen moeten niet met geweld of geweldsdreigingen bestreden worden. Nicolaï kiest voor "Verweer of Negeer". Woorden moeten met woorden bestreden worden. Dezelfde strategie is tevens van belang voor het integratiedebat. Nicolaï meent dat het voor integratie en emancipatie van belang is dat mensen op eigen kracht leren vertrouwen. Hij haalt Marcouch aan die stelt dat het voor de emancipatie van (allochtone) jongeren van belang is te leren omgaan met de vrijheid van meningsuiting.

[BvD]

Weigerambtenaren in Rhenen leiden tot commotie

Het college van Rhenen heeft besloten om college- en gemeenteleden de mogelijkheid te geven zich te laten benoemen tot bijzonder ambtenaar van de burgerlijke stand (babs) en hen daarbij het recht gegeven om te weigeren een huwelijk van een paar van gelijk geslacht te sluiten. Dat leidde tot hevige commotie en verdeeldheid in de Rhenense politiek. Het COC Nijmegen en Midden Gelderland hebben daarop onderstaande open brief verstuurd.

Geachte burgemeester en wethouders van Rhenen,

Met verbazing hebben wij kennis genomen van uw besluit om buitengewoon ambtenaren van de burgerlijke stand (babs) toestemming te geven om het trouwen van homostellen te weigeren. Wij beschouwen dit besluit als discriminerend en als een buitengewoon verkeerd signaal richting de samenleving.

Op 1 april 2000 werd het eerste homohuwelijk voltrokken in Amsterdam, Nederland had daarmee de wereldwijde primeur. Meteen ontstond de discussie over de zogenaamde weigerambtenaren, ambtenaren die uit religieuze overtuiging geen homo's of lesbo's kunnen trouwen. Het COC is hier altijd helder over geweest: de wet staat toe dat homo's en lesbo's trouwen en de wet moet worden uitgevoerd. Het toenmalige kabinet heeft daarom besloten dat homoseksuelen in iedere gemeente moeten kunnen trouwen. De gemeenten moeten daar zelf zorg voor dragen.

De SGP in Rhenen heeft tijdens de coalitieonderhandelingen echter bedongen dat buitengewoon ambtenaren van de burgerlijke stand geen homo's hoeven te trouwen. Op die manier zou er een einde komen aan de discriminatie van orthodox christenen op dit punt. VVD, notabene een liberale partij, en het CDA hebben hier mee ingestemd. Dat dit besluit op gespannen voet staat met een uitspraak van de Commissie Gelijke Behandeling (CGB) wordt voor het gemak vergeten. De CGB heeft namelijk in 2009 al gesteld dat het weigeren van homostellen door babs buitengewoon twijfelachtig is, aangezien het werk van een buitengewoon ambtenaar uitsluitend bestaat uit het sluiten van huwelijken. Het COC vindt dat personen die geen homo's of lesbo's willen huwen, geen trouwambtenaar moeten worden. Het is alles of niets!

Los daarvan is het genomen besluit zeer discriminerend voor homostelllen, aangezien zij door de betrokken wethouders en burgemeester aan de kant worden gezet. Ook draagt het college van B&W hiermee uit dat onderscheid op basis van seksualiteit geen probleem is in Rhenen. In de huidige samenleving, die verhardt als het gaat om homoseksualiteit, is het genomen besluit een klap in het gezicht van homo's, lesbo's en biseksuelen. Het college van burgemeester en wethouders in Rhenen zou er moeten zijn voor al haar inwoners, niet alleen voor de hetero's.

Het besluit is wettelijk onhoudbaar en staat onderscheid op basis van seksuele geaardheid toe. Het college van B&W roept discriminatie van christenen een halt toe door andere groepen te discrimineren. Het COC roept politieke partijen in Rhenen op om zich tegen het besluit te keren en te laten zien dat zij er wel zijn voor alle inwoners van Rhenen. Wij zullen de stappen van het college van B&W nauwgezet volgen en waar nodig, middels protest, ons ongenoegen uiten.

Met roze groeten,

COC Midden-Gelderland
COC Nijmegen

Zingen bij Cantus Obliquus

Gemengd homo-/lesbisch koor Cantus Obliquus zoekt versterking!

Cantus Obliquus is het oudste gemengd homo-/lesbisch koor van Nederland en bestaat uit 35 leden. Onze dirigent is Christel Gelderman. Dit jaar vieren wij ons 25-jarig jubileum (12 november 2011 concert in het Kolpinghuis).
Wij zijn op zoek naar enkele bassen. We repeteren elke donderdagavond in wijkcentrum Doddendaal van 20.15 tot 22.15 uur met soms een korte repetitie vooraf (19.45 uur) voor een stemgroep.
Ons repertoire is zeer divers van wereldlijk tot licht klassiek, van musical tot eigen bewerkingen. Teveel om op te noemen!

Heb je interesse of wil je weten of er nog ruimte is voor een andere zangstem? Stuur dan een mail naar info@cantusobliquus.nl

Een plezant duo

PINK CULINAIR

In deze editie een 'duopresentatie', als mysterie gast bezocht ik Eethuys Plesant aan de van 't Santstraat. Als ook de redactievergadering die vanwege ons 30 jarig bestaan, onder het genot van een hapje, in Funkenstein op de Lange Hezelstraat bijeen kwam.

Eethuys Plesant

De website Groupon.nl biedt kortingsacties aan waarbij je een forse korting krijgt op, in dit geval, een etentje. Wildmenu van €32,50 voor €15,00 zo staat er op de voucher. Na de (verplichte) reservering voor deze actie dien ik mij aan bij Plesant. Eethuys Plesant is een eenvoudig ingericht restaurant, voornamelijk grijs met houten stoelen en tafels. Leuk terrasje voor- en achter de zaak. De bediening is vlot en attent en je wordt meteen bij binnenkomst vriendelijk begroet. Deze zaak heeft naast de huyswijnen (€ 3,35) een wijndispensersyteem waardoor het ook mogelijk is betere wijnen per glas te bestellen. Ik begin met de Portugese Paxis, een fijn glas rode wijn met 'tonen' die mij aan rozen en kersen doen denken (€ 5,20). Mijn wildmenu begint met huisgemaakte eendenpaté, gearomatiseerd met een rode uiencompote; grove paté maar bijzonder smaakvol. Bij het hoofdgerecht drink ik een kruidige Museum Crianza (€ 6,85). Het valt mij op dat de glazen wat matig zijn gevuld en ik bedoel daarmee nét onder de helft geschonken zijn. Ik heb daar eerder kritiek over gehoord; "schoot mij zo juist te binnen". Als hoofdgerecht wordt een flinke portie getrancheerde Ganzenborstfilet geserveerd op een bedje van boerenkool-knoflookstampot. Rozevalaardappeltjes met rozemarijn uit de oven en een frisse groene salade. De gans heeft wel wat zout nodig maar verder smaakt alles uitstekend. Wat de porties betreft is Plesant dus verre van zuinig. Als dessert word ik verrast met een 'five-spice' chocolademousse vergezeld van speculaasijs. Een lekkere winterse combinatie die ik afsluit met koffie.
De koffie wordt geserveerd in een dubbel wandige plastieke beker met stukje frisse boterkoek, noga en daarbij een glaasje Licor 43. Ik betaalde voor dit alles € 17,85 supplement drank, € 15,00 voor het eten (vooruitbetaald).

Funkenstein

Bij binnenkomst zitten Bart en Ingrid al te wachten. De vriendelijke ober, "ik werk normaal eigenlijk in de keuken", attendeert ons er op dat een fles wijn per saldo goedkoper is dan een glas. Inmiddels zijn Vex , Joost, Michel en Nico aangeschoven. "Twee flessen doen dan"; zegt de ober, na ons gezelschap te hebben geobserveerd?
De Penningmeester van het COC - NIVH heeft diep in de buidel getast en 10,00 euri per jaargang neergeteld. Niet alle (oud-) medewerkenden zijn aanwezig. Ook Pascal en Henk laten verstek gaan, het is geloof ik schoenenavond in de Chaps, waardoor wij een substantieel deel van de 'subsidie' kunnen terugstorten. Misschien worden we volgende keer wel weer goed bedeeld, dat werkt bij Gemeentelijke subsidie ook altijd zo. Enfin. Funkenstein is een no-nonsense eetcafé dat bekend staat om haar grote porties en vriendelijk bediening. Dat van die porties begint al bij de voorgerechten: acht vega mini loempia's met saus (€ 4,50) en een warme baguette met kruidenboter (€ 4,00). De hoofdgerechten worden opgediend. Michel en Ingrid versterken de inwendige mens met vijf gepelde gamba's in een soort Madras currysaus met witte rijst en groenten (€ 13,50). Ik zie Gnocchi 'Americana' (€ 9,95) voorbij komen en voor de culinair gehandicapten is er de vegetarische Bloemkool – Stilton Quiche. De kok – die zelf opdient – slaat Nico even subtiel met een bak verse friet voor zijn harses. Het servies blijft daarbij gelukkig onbeschadigd... Mijn kogelbiefstuk met rozemarijnboter en ratatouille lijkt verdacht veel op een RibEye steak. Ook lekker, perfect medium gebakken en fors van formaat (175 gr, €13,50). Bart doet zich tegoed aan de kleine schnitzel, vergelijkbaar met 'maat 45' (€ 9,95). Alle disgenoten zijn zeer tevreden over de hoeveelheid en smaak. De temperatuur van de frieten en van de vleesgerechten had iets hoger mogen zijn, maar voor deze prijsklasse mag je eigenlijk niet teveel zeuren; vind ik. We sluiten af met French Cofee en 'Choco Lava cake' (vloeibare kern) met slagroom en bosbessensaus (€ 4,50). Kortom een goed adres om snel en goedkoop met vrienden wat te eten.

[SH]

Marokkaanse jongeren praten over homoseksualiteit

‘Verboden liefde’

Het jaar is direct stevig gestart voor de Marokkaanse jongeren in Nijmegen. Stichting A Salaam en SMN organiseerde half januari een debatavond over liefde voor het gelijke geslacht. Een bijzondere thema, maar ook bijzondere stap voor A Salaam.

A Salaam is de Nijmeegse organisatie voor Marokkaanse jongeren en zij organiseert tal van debatten, feesten en thema-avonden voor hun jongeren. In het verleden is al vaker geprobeerd om iets rondom homoseksualiteit te doen, maar helaas kwam dit nooit van de grond. De achterban bleek er nog niet klaar voor te zijn, tot afgelopen 15 januari.
In een uitverkochte zaal in De Lindenberg en in aanwezigheid van wethouder Floris Tas, SMN-voorzitter Farid Azarkan en Achmed Markouch (Tweede Kamerlid, PvdA) werd de avond geopend door een theatervoorstelling van Theater AanZ. De voorstelling liet drie verhalen zien van ‘verboden liefdes’: een Turks meisje dat verliefd wordt op een ander meisje, een Marokkaanse jongen die af en toe ook gevoelens heeft voor jongens en een Nederlandse jongen die homo is in een streng christelijke omgeving. Alle verhalen lieten de keuze aan de zaal of je kiest voor je eigen geluk of dat van je ouders, familie en anderen uit je omgeving.

Met name dit laatste sprak het (overwegend Marokkaanse) publiek aan. Het was voor velen herkenbaar dat men niet per definitie voor het eigen geluk kiest en dat je een culturele achtergrond niet mag onderschatten. De zaal mocht de acteurs opdrachten geven hoe het zou aflopen als men wel voor het eigen geluk zou kiezen en het Turkse meisje het tegen haar beste (Turkse) vriendin zou vertellen. Beide actrices kregen ondersteuning vanuit de zaal en met voortreffelijk spel wisten zij de zaal actief te betrekken in de vragen: ‘hoe vertel ik het mijn beste vriendin dat ik verliefd ben op een meisje?’ en ‘hoe moet ik reageren als mijn beste vriendin vertelt dat ze lesbisch is?’. Lastige vragen voor het publiek, waar geen eenduidig antwoord op gevonden werd. De situatie dat het Turkse meisje tegen haar vader zou gaan vertellen dat ze een vriendin had, was voor de zaal nog een stap te ver en bleef in het ongewisse.
Na het debat en het uitspelen van scènes volgden drie lovende speeches van Farid Azarkan, Floris Tas en Ahmed Marcouch. Lovend, omdat het een gedurfde stap is van A Salaam om dit thema op te pakken en zeker met een voorstelling die erg indringend en soms ook erg direct en confronterend is. Bijzonder was de speech van Achmed Markouch. Hij gaf een persoonlijk inzicht in zijn strijd voor rechten van LGBT’s en de weerstand die hij hiermee te verduren heeft vanuit zijn eigen Marokkaanse achterban en hoe hij deze blijft voortzetten. Bevlogen woorden die veel stof tot gesprek leverden tijdens de alcoholvrije borrel na afloop, evenals de vraag voor welk geluk men zou kiezen.

[HJ]

ROZE ADVIES-COMMISSIE EXIT?

De Adviescommissie Homo-/Lesbisch Beleid van de gemeente Nijmegen wordt met opheffing bedreigd in verband met bezuinigingen door de gemeente. De Nijmeegse homobeweging en de commissie zelf hebben een beter plan.

Sinds 1983 voorziet de Adviescommissie Homo-/Lesbisch Beleid (HLB) het college van B&W van Nijmegen van gevraagde en ongevraagde adviezen. Deze adviezen hebben betrekking op het roze beleid van de gemeente.
Enkele recente voorbeelden zijn :
* een advies over 1 roze locatie voor de homobeweging in Nijmegen
* een advies over homoseksualiteit en de multiculturele samenleving

Daarnaast ondersteunt de commissie de ambtenaren van de gemeente bij de ontwikkeling en uitvoering van roze beleid op het terrein van bijvoorbeeld veiligheid, onderwijs, zorg en welzijn en sport.
De commissie doet dat door informatie te geven en voorstellen te doen aan de ambtenaren.
De commissie HLB werkt daarbij nauw samen met de 3 andere adviescommissies : de SRN (Senioren Raad Nijmegen), het PGN (Platform Gehandicapten Nijmegen) en de ACA (AdviesCommissie Allochtonen).

De voorzitter van de Adviescommissie Homo-/Lesbisch Beleid greep de uitreiking van de Burgemeester Dalesprijs aan om meteen te pleiten voor het handhaven van de adviescommissie.

In het nieuwe college-akkoord is afgesproken dat er 75.000 euro bezuinigd moet worden op advisering en dat er 1 Centrale Adviesraad komt. Bovendien is het programma Emancipatie & Integratie opgeheven. Dat betekent dat op alle terreinen steeds gedacht moet worden aan de positie van HLBT's , ouderen, gehandicapten en allochtonen. Integraal beleid heet dat in de taal van de gemeente. De 4 adviescommissies zijn bang dat de specifieke behoeften en belangen van de minderheidsgroepen zullen ondersneeuwen in het grote algemene belang. Ook nieuwe ontwikkelingen zoals transgenderbeleid bijvoorbeeld komen in gevaar. En een Centrale Adviesraad zal waarschijnlijk veel bloedeloze compromissen opleveren. Bovendien denkt de Adviescommissie dat dat de gemeente veel expertise en kennis weggooit die ze nu voor weinig geld in huis heeft.
Kortom : “Niet doen college!” is het advies van de gezamenlijke Adviescommissies.

De 4 commissies hebben samen een plan gemaakt waarin zij de afgesproken bezuinigingen zelf ophoesten (anders vergaderen, minder presentiegeld, meer zelf uitzoeken) en een voorstel doen om de huidige adviesstructuur te laten bestaan. Ook de roze Nijmeegse beweging ziet het plan van het college niet zitten. Zo hebben het COC Nijmegen. DITO ! , het Lesbisch Archief en het Instituut voor Genderstudies aan wethouder Tas laten weten dat zij de huidige situatie willen handhaven. Het Bureau Gelijke Behandeling “ieder1gelijk” sluit zich daarbij aan .
Wethouder Floris Tas zal het plan van de 4 commissies in februari in het college verdedigen. Wij rekenen erop dat de rest van het college goed luistert en en een verstandig besluit neemt: houden wat we hebben opgebouwd!

Clem Bongers,
voorzitter Adviescommissie Homo-/Lesbisch Beleid
U hoort nog van ons.

Homohuwelijk in Anglicaanse kerken ?

De Britse regering komt waarschijnlijk binnenkort met een wetsvoorstel waarin het verbod om civil unions (partnerschapsregistraties) in godsdienstige ceremonies te laten voltrekken in godshuizen wordt opgeheven. Daarmee zou een groot obstakel opgeheven worden om in het Verenigd Koninkijk het huwelijk open te stellen voor paren van gelijk geslacht. Vooralsnog is de Anglicaanse Kerk daar tegen. Britse zondagskranten verwachten dat Lynne Featherstone, de Lib-Dem minister voor Gelijke Behandeling, het plan voor de wetswijziging binnenkort presenteert.

Column over soa/hiv/aids en veilige seks

FILMS & AIDS

Fotobijschrift: Evita Bezuidenhout (© Crispian Plunket)

Elk jaar vindt in Berlijn het Internationale Filmfestival plaats. Het is qua bezoekersaantal het grootste festival in Europa. Tien dagen lang worden er nieuwe producties getoond: lange speelfilms, korte films, documentaires, experimentele films. Het vorig jaar waren het er meer dan 600. Daarnaast is er altijd een retrospectief waarin een bepaalde regisseur of een bepaald thema aan de orde komt. Het bijzondere van de Berlinale, zoals het festival in Duitsland wordt genoemd is, dat er tijdens dit festival altijd uitdrukkelijke aandacht is voor queer films: films met een homo, bi, lesbisch of transgender thematiek. Dat is te danken aan Manfred Salzgeber, de toenmalige directeur van de sectie Panorama, een afdeling die vooral de nieuwe filmhuisfilms (films op niet-commerciële basis) vertoonde. Manfred wilde nieuwe, niet gangbare films laten zien, die niet voor het grote publiek gemaakt waren, maar waarvoor wel belangstelling was bij specifieke groepen.
Hij had een vooruitziende blik: de Panoramasectie werd de belangrijkste trekpleister van de Berlinale naast de competitiefilms die strijden om de Gouden en Zilveren Beer. Manfred was bovendien altijd op zoek naar films met een homo-lesbisch thema. Zelf speelde hij mee in een van de eerste films van Rosa von Praunheim *Nicht der Homosexuelle ist pervers, sondern die Situation in der er lebt.* Zo ontstond eind zeventiger jaren een heel circus van wat we nu queer films noemen en daaraan gekoppeld een circuit van programmeurs van pink, homo, lesbisch, transgender filmfestivals en filmmakers van dergelijke films. Eén grote gemeenschap van betrokkenen die ieder jaar elkaar op de Berlinale ontmoeten, elkaar inspireren, ideeën uitwisselen en ’s avonds laat ook nog in de kroeg of op speciale parties nader met elkaar kennis maken.
Niemand kon vermoeden wat de aids-epidemie begin tachtiger jaren zou gaan aanrichten. De gevolgen waren voor de filmwereld dramatisch. Belangrijke filmers overleden aan aids: Derek Jarman die een van zijn eerste meesterwerken *Sebastiane* (1979, Latijn gesproken!) in Berlijn vertoonde en ook zijn laatste film *Blue* (1993), Marlon Riggs, *Tongues untied* (1994) en zo is er een lange lijst te maken. Ook Manfred overleed in 1994 aan aids. Maar: Berlijn behield zijn focus op queer films. Er werd in 1989 een officiële prijs voor ingesteld: de Teddy Beer voor speelfilms, korte films en documentaires met een queer thema. De uitreiking daarvan is inmiddels een enorme happening geworden met meer dan duizend bezoekers en zal dit jaar plaatsvinden in de vertrekhal van het inmiddels gesloten vliegveld Tempelhof in het midden van de stad. Het spectakel wordt rechtstreeks uitgezonden door Arte of ZDF. Er zijn dit jaar 40 films met een queer thema op de Berlinale, waar een speciale jury een keuze uit kan maken. Bovendien wordt er dit jaar een speciale Teddy uitgereikt aan de Zuid-Afrikaanse entertainer en hiv/aids-activist Pieter-Dirk Uys. Zijn alter ego, Evita Bezuidenhout, werd door Nelson Mandela ooit ‘de beroemdste witte vrouw van Zuid Afrika’ genoemd. Hij reist met een programma gratis de scholen af in Zuid Afrika en geeft op zeer humoristische, maar ook messcherpe wijze voorlichting aan jongeren, bij wie zijn boodschap zeer goed aankomt. Wie meer wil weten over de queer films dit jaar op de Berlinale, kan dit vinden op http://news.teddyaward.tv/

John van den Broek
info@aidsactiviteitennijmegen.nl

Stichting Ondersteuning Aids Activiteiten Nijmegen (Soaan) ondersteunt financieel initiatieven voor aidsvoorlichtingsactiviteiten.
Kijk voor meer informatie op: aidsactiviteitennijmegen.nl

Interview Bahtiyar Koçan

Turkse koffie & sterk verhaal

In PINK 3 van vorig jaar leest Bahtiyar Koçan het verhaal van de COC mensenrechten-werkgroep Breaking The Silence. Zij zijn naar de Nijmeegse zusterstad Gaziantep gegaan om er contacten te leggen met de bijna onzichtbare gay-scene. Bahtiyar wordt geraakt door de eenzaamheid die Turkse homo's moeten kennen. Zij kunnen voor hun geaardheid niet uitkomen en kunnen slechts in het geniep in vertrouwde kring zichzelf zijn.
Hij maakt kennis met Breaking The Silence en sluit zich bij de werkgroep aan. Hoe is dat zo gekomen? PINK gaat bij Bahtiyar Koçan op de koffie.

Bahtiyar Koçan verwelkomt uw redacteur vriendelijk in zijn ruime en smaakvol ingerichte flat met koffie en chocolade. Aan de muur hangen oude landkaarten van de Balkan en Nederland, België en Luxemburg. Hij vertelt op opgewekte toon.

"Ik herkende me in het verhaal over die Turkse jongeren in Gaziantep. Het gevoel van beknelling.
De dekmantels die als een zware deken op je moeten rusten. Het gevoel dat jij je moet plooien naar de wensen van de maatschappij. Zo heb ik dat ook gevoeld Daarom kan ik me in de situatie van de Turkse homo's verplaatsen. Het is een lange zoektocht naar je eigen identiteit. Het gaat echt om de vrijheid om je zèlf te zijn.
Die moet je ontdekken en bevechten. Die lange zoektocht heb ik helemaal zelf gedaan. Eenzaam en alleen."

"Mijn eigen strijd heb ik geleverd.
Nu voel ik me prettig en krachtig.
En ik heb er zin in om mij in te zetten voor anderen in de maatschappij.
Als trainer weet ik dat ik door goed te communiceren bruggen kan bouwen tussen mensen. Omdat ik de Turkse taal en cultuur goed ken, denk ik – in alle bescheidenheid – bij het COC en BTS onder andere het allochtone perspectief in te kunnen brengen, hoewel ik me terdege besef dat ik enkel uit eigen ervaringen kan putten en niet maatgevend ben."

Het komt bij ons niet voor
Op bloemrijke wijze vertelt Bahtiyar zijn levensverhaal over zijn lange zoektocht en zijn eigen strijd. De culturele achtergrond, het karakter van zijn ouders maar ook zijn eigen karakter spelen daarbij een rol.

Bahtiyar wordt geboren in Roosendaal, West Brabant. Zijn ouders zijn afkomstig uit Istanbul. Hij is de oudste zoon in het gezin met vier kinderen; 2 zoons en 2 dochters. Met een glimlach om zijn mond vertelt hij over zijn vader die niet meer dan basisonderwijs en drie jaar middelbare school genoten heeft, maar veel levenswijsheid heeft. Als een soort globetrotter trok hij vaak door Europa en als matroos op de koopvaardij kwam hij in menig havenstad waar hij slimme handeltjes dreef. In Rotterdam kreeg hij werk en leerde lassen. Omdat hij over veel charme beschikte vond de familie het tijd dat hij trouwde. De moeder van Bahtiyar komt ook uit Istanbul, maar is wat vromer en traditioneler dan zijn vader. Zijn vader heeft geen behoefte om naar de moskee en vervolgens naar het theehuis te gaan. Zijn vader heeft het erg druk met het werk en als oudste zoon, vadert Bahtiyar over broer en zussen. Zo begeleidt hij bijvoorbeeld elke zaterdag zijn broertje naar voetbal. Als zijn vader een keer meegaat denken de mensen dat opa mee komt. Ondertussen weet Bahtiyar op zijn 17e al dat hij op jongens valt, maar omdat hij met dat gevoel geen raad weet, stopt hij het weg. "Het komt bij ons namelijk niet voor."

Bahtiyar weet via teletekst dat er in Breda een COC is. Hij weet nog precies op welke pagina de agenda van dat COC stond. Hij is er vaak langs gelopen, maar heeft nooit de stap naar binnen gezet. Hij parkeert zijn emoties en focust op zijn studie en gaat werken in Den Bosch. Op 28-jarige leeftijd gaat hij op zichzelf wonen. Het voelt als het ouderlijk huis in de steek laten.
Op de avond dat hij de stoute schoenen aan wil trekken en naar 'Strange Fruit' in Amsterdam wil gaan, belt een bevriende vrouwelijke collega die meer voor hem voelt dan vriendschap. Op perron 3a van station Nijmegen bekent hij "ook op jongens te vallen". Het weerhoudt hen niet om een relatie aan te gaan.
Thuis levert dat een soort coming out op want de vriendin is Nederlandse.

Bahtiyar Koçan, heeft Turkse ouders en een Turkse culturele achtergrond. Dat levert specifieke situaties op wanneer je ontdekt dat je op jongens/mannen valt. Hij heeft zijn eigen strijd geleverd en is er sterker en optimistischer uit gekomen.

"Hoe kun je mij dit aandoen", vraagt zijn vader. Hij heeft al een dochter om die en een aantal andere redenen verstoten. De meeste Turken denken dat het veel makkelijker is als partners dezelfde cultuur en religie hebben.
Zijn moeder voorkomt echter dat zij nog een kind verliezen. Ondertussen hebben Bahtiyar en zijn vriendin het goed samen, maar wanneer ze samen met lesbische vriendinnen een bezoek brengen aan café Mets geeft Bahtiyar zijn ogen de kost: het is natuurlijk de kat op het spek binden. Zoiets levert wel wat spanning in de relatie op. Wanneer zij samen een flat willen kopen ontdekt Bahtiyar dat de fuik alsmaar nauwer wordt. Hij zoekt psychische hulp en langzaam maar zeker ontwart hij de knopen van zijn leven. En hij kiest voor zichzelf.

Bahtiyar en zijn vriendin gaan uit elkaar. Omdat zijn vader ziek is, vraagt hij zich af of hij zijn vader 'dit' nog wil meegeven. Die vader heeft gezegd: "zorg dat je gelukkig wordt". Een betekenisvolle uitspraak waar Bahtiyar genoeg aan heeft. Op de dag dat zijn vader sterft, wordt een kleinzoon, een neefje van Bahtiyar geboren. "Bizar, het lijkt wel een soap" zegt Bahtiyar.
Opa en kleinkind hebben elkaar op weg naar de hemel en aarde in het overgaan ontmoet verzekert Bahtiyar en vindt dit een bijzondere gedachte.
Na het overlijden van zijn vader praat Bahtiyar zijn moeder, broer en zussen bij. Een zus wist 'het' al langer.
De andere accepteert het. De broer die hij 'Turkser' noemt reageert op z'n 'Brabants' en zegt: 'met wie je in bed ligt maakt me niet uit, als je maar gelukkig bent'. Zijn moeder heeft meer moeite het te begrijpen met name omdat hij al zo lang een vriendin heeft gehad. Hij biedt haar een weerwoord binnen haar referentiekader door te zeggen dat hij door Allah zo geschapen is en gunt haar de tijd om te wennen aan het idee.

Moraal van het verhaal
"Uiteindelijk ben ik met mezelf aan de slag gegaan. Ik ben er positief, optimistisch en krachtiger uit gekomen. In zo'n proces speelt je achtergrond een rol. Dat is je cultuur, de tijd waarin je leeft, jouw generatie waarin je opgroeit en het nest waarin je geboren en getogen wordt. Het is dus niet alleen cultuur of religie zoals vaak beweerd wordt." Aldus Bahtiyar Koçan.

Inmiddels voelt het COC en BTS voor Bahtiyar als een warm nest.
Hij vindt snel en gemakkelijk zijn rol in de club. Als ervaringsdeskundige kan hij standpunten van het COC wellicht nuanceren. Hij vertelt zijn verhaal aan de jongerenvoorlichters van team Voorlichting. Hij bezoekt discussie-avonden over en voor alochtonen.
En samen met het kleine clubje van BTS houden ze de vinger aan de pols als het gaat over de gay-scene in Gaziantep.

Uit Gaziantep komt momenteel echter weinig nieuws. Het blijkt dat de twee groepen die BTS vorig jaar ontmoet heeft door allerlei omstandigheden niet veel contact meer zoeken. BTS besluit daarop om in een 'standby-modus' te gaan. Ze richten hun aandacht op zaken dichter bij huis. Ze plannen een allochtone homo picknick in het Goffertpark. Een roze picknick, een variatie op de picknick zoals die door Circus Colourfull City georganiseerd werd. Verder willen ze met andere stedenbinders die iets met Gaziantep hebben kijken of bij een eventueel tegenbezoek van Gaziantep aan Nijmegen tijdens de Vierdaagse enige aandacht voor bijvoorbeeld de Roze Woensdag te organiseren valt.
"De vanzelfsprekendheid van zo'n Roze Woensdag zou mensen uit Gaziantep moeten opvallen.", zegt Bahtiyar.

"Cantus Obliquus heeft BTS gevraagd of we op 4 mei 2011 ook een bijdrage zouden willen leveren. Thema is: Hoop. BTS gaat dit natuurlijk doen.
Verder willen we op 17 mei, de Internationale dag tegen homofobie activiteiten organiseren rond de film 'het zwarte schaap'. Die gaat over homohaat en eerwraak. We willen daar diverse Nijmeegse instellingen bij betrekken."
Onlangs organiseerde A Salaam, de Marokkaanse jongerenorganisatie in Nijmegen een avond over homoseksualiteit. Centraal stond een toneelstuk dat voor leerkrachten en leerlingen in het voortgezet onderwijs bedoeld is.
"Die voorstelling heeft me geraakt. Het begin bestaat vooral uit one-liners, echte statements van leerlingen.
Die zeggen veel over wat ze denken en zeggen. Ze presenteren bestaande vooroordelen over homoseksualiteit die door religieuze opvattingen gevoed worden. Het publiek wordt gevraagd om homo's in die moeilijke situaties advies te geven. Een mooie avond en een prachtige actie van A Salaam."

In Arnhem bezoekt Bahtiyar met Willy Last een discussieavond voor Turken over homoseksualiteit. De voertaal is Turks en dat biedt de bezoekers enige beslotenheid en veiligheid om over dit taboe te spreken.
In de voorstelronde stelt Bahtiyar zich voor als trainer in het dagelijks leven èn homo. "Buiten de familiekring is het de eerste keer dat ik in het Turkse gezegd heb dat ik homo ben. Het voelt als "ik ben homo, punt uit".

"Het was een interessante bijeenkomst. Er was een gelovige man die vertelt dat homoseksualiteit niet geoorloofd is, maar dat hij zich wel realiseerde dat onze jongeren problemen ondervinden met hun identiteit. Hij vraagt zich af wat we moeten doen? Moeten we dit onder het tapijt vegen of oplossen? Dat vind ik mooi als iemand gelovig is en toch naar de mens kijkt. Mensen mogen verschillen. Je mag best iets prediken als je verschillen accepteert en naar elkaar luistert. Iedereen hoort vrij te zijn in wie hij/zij is. De weg naar die vrijheid is ook niet voor iedereen hetzelfde. Dat is belangrijk om te beseffen. Niet alleen voor mensen, maar ook voor organisaties en hulpverleners. Die moeten zich afvragen wat hun gesprekspartner echt vraagt. Stel je klant echt centraal. En voor allochtonen kan het wellicht belangrijk zijn om de stappen klein te houden. Stapje voor stapje."

"Soms gaat het mis hoor.
Een hulpverlener uit Deventer wilde met een transgenderjongen naar de moskee. Uiteindelijk werd de transgenderjongen de deur van de moskee geweigerd. In de Turkse gemeenschap wordt enorm veel geroddeld. Veel Turkse mensen vertellen daarom liever niets vanwege de roddels en de spastische reacties van de gemeenschap. Het is begrijpelijk dat er opvanghuizen of iets dergelijks nodig zijn. Na afloop van die avond in Arnhem kreeg ik een complimentje van een lid van de Provinciale Staten.
Zij vond dat ik dapper was. Ik ervaar het anders. Ik ben gewoon mezelf."

[BvD]

Gemeenten bij Company PridePlatform

De gemeente Den Haag gaat zich aansluiten bij het Company Pride Platform (CPP), een netwerk van grote bedrijven en instellingen die zich inzetten voor LHBT-emancipatie op de werkvloer. Den Haag is daarmee de eerste gemeente die zich aansluit bij het netwerk. Het COC roept andere gemeenten op dit voorbeeld te volgen. Diverse grote, internationaal opererende bedrijven hebben zich al publiekelijk uitgesproken voor LHBT-emancipatie op de werkvloer door zich aan te sluiten bij het CPP, zoals Shell, KPN, TNT, ABN Amro, Philips, IBM en Achmea. Ook de ministeries van Defensie en Justitie hebben zich aangesloten bij het netwerk. Recent sloten ook Arcadis en het UWV zich aan bij het netwerk.

KRO's Uit de kast 2

De KRO heeft Arie Boomsma laten weten dat hij een tweede serie mag maken van het tv-programma 'Uit de kast'. In dit tv-programma komen jongeren voor hun homoseksualiteit uit tegenover familie en vrienden.
De afgelopen weken schommelden de kijkcijfers van het programma zo rond de 600 duizend en dat is een meer dan prima score voor een Nederland 3-programma.
Niet verwonderlijk dus dat de KRO een vervolg aankondigt. Het volgende seizoen wordt wel anders – zeker geen herhaling van de nu nog lopende reeks – er komt namelijk meer diversiteit. Aangezien er diverse omgevingen zijn die nog niet belicht zijn in het eerste seizoen, willen de programmamakers deze graag in de tweede serie laten zien. Gedacht worden aan coming-out verhalen uit streng religieuze omgevingen. Wanneer de tweede reeks te zien zal zijn is nog niet bekend.

Roze huis gezocht!

Op 1 maart aanstaande is er definitief een einde gekomen aan een centrale ontmoetingsplek voor rozebreed Nijmegen. Een drietal COC leden heeft zich opgeworpen om op zoek te gaan naar een nieuwe roze onderkomen voor de Nijmeegse HLBTQ beweging. Hieronder vertellen Tom Huntink, Henri Jacobs en Jos Kocken hoe zij dit gaan aanpakken.
Verschillende voormalige gebruikers van Villa Lila hebben tijdelijk elders een onderkomen gevonden zodat hun activiteiten kunnen doorgaan. Dat is enerzijds een tijdelijk goede oplossing, maar anderzijds blijft de wens bestaan naar een centraal roze punt in de stad.
Volgens de enquêtes en inventarisaties die er vorig jaar door de beweging gehouden zijn, is er behoefte aan een roze huis voor allen. En daarbij is ook aangegeven waar zo'n huis aan zou moeten voldoen. Waardevol materiaal wat ons motiveert om op zoek te gaan.
Wij hebben het initiatief genomen met een website
www.wijzoekeneenrozehuis.nl
en een mailadres:
info@wijzoekeneenrozehuis.nl
om daarmee alle actuele informatie over het zoeken naar een dergelijk huis voor alle geïnteresseerden beschikbaar te stellen.
Wij willen allen die in het verleden gebruik maakten van Villa Lila, maar zeker ook mensen met nieuwe initiatieven, oproepen om nu gebruik te maken van dit digitale initiatief. Zo kan een stabiele en inspirerende homobeweging voor de komende 25 jaar weer onder één dak komen.

[TH, HJ, JK]